

မိမိရ

ရည်းစားစာ

ရည်းစားစာ

လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ အိဘော်လူးရှင်းသီအိုရီအရ မျောက်ကနေ ဆင်းသက်ဆင်းသက်၊ ထာဝရဘုရားသခင်ကပဲ ဖန်ဆင်းဖန်ဆင်း နေကပဲ ဖွားလာ ဖွားလာ၊ ကံကံ၏ အကျိုးကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် အတ္တရှိနေသမျှ မကြုံဖူးတာတွေ ကြုံရ၊ မဖြစ်ဖူးတာတွေဖြစ်၊ ကိလေသာ အမှောင်တောမှာ တော်တော်ထူးထူးဆန်းဆန်း မျောကြတဲ့ သတ္တဝါအုပ်စုပါ။

လူတစ်ယောက်မှာ ရှိတဲ့ အတ္တဟာ တော်တော်အနုစိတ်ပြီး တော်တော်လည်း ရှုပ်ထွေးပါတယ်။ လူတွေဖြစ်တဲ့ ပြဿနာကိုပဲ လူတွေရှင်းဖို့ တော်တော်လေး ကြိုးစားရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရုံးခန်းကလေးမှာ ဒီတစ်ခါဖြစ်တဲ့ ပြဿနာက ဖြေရှင်းမရခင် တော်တော်ကလေး ရှုပ်ထွေးပါတယ်။ ရှင်းလေ ရှုပ်လေ ဆိုတာမျိုးပါ။

ပြဿနာအစကို ဒေါ်မြသောင်းဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးကပဲ စပြောမှ ရမယ် ။ ဒေါ်မြသောင်းဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်က နေနိုင်စားနိုင်၊ ပထမတန်းစားလို့ ခေါ်နိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ခင်ပွန်းက ဌာနဆိုင်ရာတစ်ခုမှာ အရာရှိငယ်လုပ်တယ်။ သူ့မှာ ကလေးသုံးယောက်၊ အကြီးကလေးက ကိုးတန်း အငယ်ကောင်လေးနှစ်ယောက်က ခြောက်တန်းနဲ့ ငါးတန်းမှာ ပါ။ သူက ရပ်ကွက်ရှေ့ဘက် ဘူတာနားမှာ စတိုးဆိုင်ကလေးတစ်ခုလည်း ဖွင့်ထားသေးတယ်။ ပစ္စည်းစုံတင်တဲ့ သူ့စတိုးဆိုင်ကလေးကို တော်တော်ရောင်းကောင်းပါတယ်။ ငွေတိုးကလေး ဘာ

လေးလည်း ပေးလေတော့ ပိုရောင်းကောင်းတာပေါ့။

ယောက်ျားက ဝန်ထမ်း၊ သားသမီးတွေက ကျောင်းတက်တုန်း။ သူကလည်း စတိုးဆိုင်ကလေးရှိဆိုတော့ ဒေါ်မြသောင်းက အိမ်ဖော်တွေ ဘာတွေထားပါတယ်။ အိမ်ဖော်ဆိုတာကလည်း ဆယ့်သုံးလေးနှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတွေများ ပါတယ်။ စတိုးဆိုင်ရှိပေမယ့် အကြွေးကိစ္စတွေ ဘာတွေနဲ့ ဒေါ်မြသောင်း ရပ်ကွက်ရုံးခန်းကို မရောက်ပါဘူး။ သူရောက်တဲ့ ပြဿနာက အိမ်ဖော်ကိစ္စနဲ့ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် ရောက်ဖူးတာပါ။

သူပြဿနာဖြစ်မှ ပဲ အိမ်ဖော်ထားရတာ ရှုပ်လှပါလားလို့ ကျွန်တော် သိရတာ။ အိမ်ဖော်မှာ ပွဲစားဆိုတာက ရှိသေးတာကိုး။ လိုချင်ရင် ရှာပေး၊ အိမ်ဖော်ကို လခပေး၊ ပြီးတော့ အိမ်ဖော်ရဲ့ ပထမဦးဆုံးလခနဲ့ လစဉ်လခထဲက ရှာပေးတဲ့ အမျိုးသမီးက ၁၀ရာခိုင်နှုန်းယူဆိုပဲ။ ပထမတစ်ခါကတော့ အိမ်ဖော်နဲ့ အဆင်ပြေပေမယ့် အိမ်ဖော်ပွဲစားက ရှုပ်လို့ တက်ကြတဲ့ ပြဿနာပါ။ လူကြီးတွေက အိမ်ဖော်ပွဲစားဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကို ခံဝန်တွေဘာတွေထိုးပြီး ဖြေရှင်းလိုက်ရတယ်။

နောက် သိပ်မကြာဘူး၊ နောက်အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ပြောင်းရင်း ပစ္စည်းတွေရော၊ အဲဒီကောင်မလေးရောပါ ပျောက်လို့ လာတိုင်ဖူးတယ်။ ပြန်တော့ မရရှာပါဘူး။ သူကလည်း ချက်ရေးပြုတ်ရေး သားသမီး လင်ယောက်ျားရေးအတွက် အိမ်ဖော်ရှိမှ ဖြစ်မှာ ကိုး။

အိမ်ဖော်မှာ ကလည်း အလုပ်ပျင်းတဲ့ သူ၊ အစားအသောက် စားအိပ် အလှပြင်၊ ခိုင်းတာကျ တလွဲတွေ လျှောက်လုပ်တဲ့ အိမ်ဖော်မျိုး၊ ဟိုခိုင်းရင် ဒီရောက် တော်တော်နဲ့ ပြန်မလာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မသိအောင် အကြွေးယူ။ စကားတွေရှုပ်လို့ ရှင်းရတဲ့ အိမ်ဖော်မျိုး အသက်တွေကလည်း ၁၄/၁၅ဆိုတော့ ကိုယ့်သမီးထက်တောင် ထိန်းရခက်သေး၊ သမီးက

ပြောမရရင် ရှိက်လို့ ရပေမယ့် အိမ်ဖော်က ရိုက်ရင်မခံတတ်ကြဘူး။ ဒေါ်
မြသောင်းကလည်း ဆူရင်း ဟောက်ရင်း အော်ရင်း အိမ်ဖော်မမြဲရင်းပေါ့
လေ။ သူပြောပြတော့လည်း သူ့ဘက်က ဟုတ်သလိုလိုပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ အခုတလော ဒေါ်မြသောင်း တွေ့တဲ့ လူတိုင်းကို သူ အိမ်ဖော်
ကလေးတောင်ကြောင်း ကျိတ်ချီးမွမ်းတတ်တယ်။ ပွဲစားနဲ့ ရှာတာမဟု
တ်ဘဲ အသိနဲ့ ရွာကဆိုလား ခေါ်လာတာပါ။ ကောင်မလေးက ဆယ့်ငါး
နှစ်လောက်တော့ရှိမယ်။ သွက်သွက်လက်လက် ရည်ရည်မွန်မွန်ကလေး
။ ဒေါ်မြသောင်းစတိုးဆိုင်မှာ တောင် တစ်ခါတစ်ခါ ထိုင်လို့ ။ ဒေါ်မြ
သောင်း သမီးအကြီးနဲ့ ဗီဒီယိုအခွေတို့ ဝတ္ထုစာအုပ်တို့ အငှားထွက်လို့ ။
ဒေါ်မြသောင်းကလည်း သူ့အိမ်မှာ နေပျော်အောင် ဆင်ရှာပါတယ်။
ကောင်မလေးကလည်း ရုပ်ရည်ကလေး ခပ်သန့်သန့်ဆိုတော့ အိမ်ဖော်
လို့ မထင်ရဘဲ တူမတို့ ဘာတို့လို ဖြစ်နေတယ်။

တစ်ညတော့ ဒေါ်မြသောင်း ရုံခန်းကိုရောက် လာပြီး ဥက္ကဋ္ဌကို တိုး
တိုးတိုင်ပင်တာ တွေ့ရတယ်။ လက်ထဲမှာ လည်း စာလေးတစ်စောင်နဲ့ ။
သိပ်မကြာဘူး ကျွန်တော်သိရတာ ဒေါ်မြသောင်းအိမ်က အိမ်ဖော်ကော
င်မလေးနဲ့ အိမ်နားက လူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ဇာတ်လမ်းပါ။
ဒေါ်မြသောင်းကိုင်လာတဲ့ စာက အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက ရေးထားတာ
။ ကျွန်တော် ဖတ်ကြည့်တော့ လက်ရေးကမလှ၊ သတ်ပုံတွေ မမှန်ပေမ
ယ့် စာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ပေါ်ပါတယ်။

ကောင်လေးကို သူက အဖြေပြန်ပေးထားတာ၊ သူက အိမ်ဖော်က
လေးမို့ သူ့ကို အထင်မသေးဘဲနဲ့ တန်ဖိုးထားဖို့ ၊ သူကတော့ သစ္စာရှိစွာ
ချစ်မယ့်အကြောင်း ရေးထားတာ။ ကောင်မလေးရတဲ့ စာထဲက ကောင်
လေးက ဥက္ကဋ္ဌသားတွေနဲ့ တွဲနေတဲ့ ကောင်လေး၊ လမ်းက တစ်လမ်း

ကျော်ကပါ။

"စာကိုမိလို့ တော်သေးတာပေါ့၊ ကျွန်မကလည်း သူ့ကို လက်လွှတ်လို့ မရလို့ ပါ ဥက္ကဋ္ဌရယ်၊ ဥက္ကဋ္ဌသားနဲ့ လည်း တွဲနေတော့ ခေါ်ပြီး နည်းနည်းပါးပါး သတိပေးထားပေးပါ၊ ပြဿနာမတက်ချင်ပါဘူး"

ဒေါ်မြသောင်းကလည်း အားကိုးရတဲ့ သွက်လက်ပြီး အလုပ်နဲ့ လက်နဲ့ မပြတ်အောင်လုပ်တဲ့ အိမ်ဖော်လေးကို မဆုံးရှုံးရေးအတွက် အေးအေးဆေးဆေး ကာကွယ်တဲ့ သဘောမျိုးပါ။ ဒါနဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကလည်း သူ့သားကတစ်ဆင့် ကောင်လေးကိုခေါ်ပြီး မေးတယ်။ ကောင်လေးက ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ မဟုတ်ဘူး ဇွတ်ငြင်းတော့တာပဲ။ သူနဲ့ လည်း ရည်းစားမဖြစ်ကြောင်း၊ သူကလည်း စာမပေးကြောင်း ပြောတယ်။ ကောင်လေးက ၁၀တန်းကျောင်းသားလေးပါ။

ဥက္ကဋ္ဌရော ကျွန်တော်တို့ ရော ကောင်လေးရှက်ပြီး ငြင်းတယ်လို့ ထင်မြင်ယူဆကြပါတယ်။ ကောင်မလေးစာက မိထားတာကိုး။ ဥက္ကဋ္ဌက နောက်မကြားချင်ကြောင်း ပြောဆိုပြီး ဆုံးမလွှတ်လိုက်တယ်။ သိပ်မကြာဘူး၊ ကောင်လေးအမေရော အစ်မတွေရော ရုံခန်းရောက်လာပြီး မကျေမနပ်ပြောကြတယ်။ သူတို့ သားကို မေးပြီးကြောင်း၊ မဟုတ်ကြောင်း သူတို့ သားက မောင်က အိမ်ဖော်ကို မမှန်းကြောင်းတွေ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ရန်လာတွေ့ကြတယ်။ ပြဿနာတက်ပြီဆိုတော့ ဒေါ်မြသောင်းကိုခေါ် စာကိုပြရတယ်။ ဒါလည်း ကောင်လေးက မဟုတ်ဘူး လို့ ဇွတ်ငြင်းတယ်။ သူ့အမေက ဒေါက်ကြီးပြီး တစ်ချက်နှစ်ချက်ချတယ်။ အိမ်ဖော်ကို သူ့သားက စိတ်မဝင်စားကြောင်း ရင့်ရင့်သီးသီးပြောတော့ ဒေါ်မြသောင်းနဲ့ တောင်မှ ရုံးခန်းထဲ စကားများကြသေးတယ်။ နောက်ဆုံး လူကြီးတွေက ရှင်းကြရပါတယ်။

ပြဿနာတစ်ခု အေးသွားတော့ နောက်နေ့ကောင်မလေးတို့ နေမြဲတိုင်း သွားမြဲတိုင်း ပြန်တွေ့ရတယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး ၁၅ရက်လောက်နေတော့ ဒေါ်မြသောင်း ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့နှင့် ရုံးခန်းရောက်လာပြန်တယ်။ အိမ်ဖော်မလေး မသင်းကိစ္စပဲ။ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးကလည်း ရိုက်ခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီတစ်ခါ မိတဲ့ စာက ပထမကောင်လေးနဲ့ မဟုတ်တော့ဘူး။ ရပ်ကွက်ထဲက ခပ်တေတေ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ။

စာကိုဖတ်ကြည့်တော့ ချိန်းတွေ့တာတွေရော၊ သူ ဒီအိမ်မှာ နေရတာမပျော်တာတွေရော၊ ဘဝတူချင်းမို့ သူ ပိုယုံကြည်ကြောင်းတွေရော။ နောက်တစ်ခါ ညဘက်မချိန်းဖို့ တွေရော၊ တိမ်နဲ့ ငှက်ကလေးတွေအကြောင်း ရေးထားတဲ့ ကဗျာကလေးတောင်ပါတယ်။ ကဗျာကတော့ ကူးချထားတာပါ။

"ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဒီတစ်ယောက်ကိုတော့ သေသေချာချာခေါ်ပြီး ဆုံးမပေးပါ။ ဒီကောင်က လွယ်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး ၊ တော်ကြာ ထင်ရာလုပ်ရင် ခက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်။ ကျွန်မလည်း မိသင်းကို တော်တော်ရိုက်လိုက်တယ်၊ သူကတော့ ပေခံပြီးမှ ဝန်ခံတယ်"

ကောင်လေးကိုခေါ်ပြီးမေးတော့ ထုံးစံအတိုင်း ငြင်းပြန်တယ်။ သူမသိကြောင်း သူချိန်းလည်း မတွေ့ကြောင်းကို တိုင်တည်တယ်။ တစ်ခါနှစ်ခါသာ စဖူးကြောင်း ဝန်ခံရှာတယ်။ ဒေါ်မြသောင်းကတော့ မရဘူး၊ သူလက်ထဲမှာ က စာနဲ့ ကိုး။

"ဒီမယ် ... နင်တို့ လူကြီးတွေမသိအောင် ကျိတ်လုပ်ကြ၊ လူမိတော့ မဟုတ်ဘူး ငြင်းကြနဲ့ ၊ ငါတို့ အရူး မဟုတ်ဘူး ဟဲ့၊ သွားစမ်း မိချော ... မိသင်းကို ခေါ်လာခဲ့"

မိသင်းရောက်လာတော့ လူကြီးတွေက မေးကြတယ်။ မိသင်းဗိုပဲနေ

တယ်၊ ဘာမှ မပြောဘူး။

"ဟဲ့ ကောင်မလေး ... နင့်ကို ငါဘယ်တုန်းက ရည်းစားစာ ပေးလို့လဲ၊ နင်နဲ့ ငါ ဘယ်မှာ မှ ချိန်းမတွေ့ဘူး၊ ငါ သိလည်း မသိဘူး"

ကောင်လေးက ဒေါသတကြီးပြောတော့ မိသင်းမျက်လုံးဝိုင်းကြီးနဲ့ ကြည့်ပြီး ငိုပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လည်း တော်တော်စဉ်းစားရ ကျပ်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ကောင်မလေးကို ခေါ်ပြီး ချောမေးတယ်။ ဘာမှ မပြောဘူး။ ဒါနဲ့ ဒေါ်မြသောင်းက ကောင်းကြောင်း၊ အဝတ်အစားလည်း ဆင်ကြောင်း လိမ်လိမ်မာမာနေဖို့ သူ့ကို တစ်နာရီလောက်ပြောတော့ ကောင်မလေးက ဝန်ခံတယ်။ သူ လိမ္မာပါမယ်တဲ့ ။

"မင်းတို့ အရွယ်ကတော့ စိတ်ကစားကြတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအရွယ်မရောက်သေးဘူး၊ ဘဝမှာ သိစရာတွေ အများကြီးကျန်သေးတယ်၊ ဒေါ်သောင်းတို့ အိမ်မှာ နေရင် တောမှာ နေရတာ တခြားအိမ်မှာ နေရတာထက် မင်းအတွက် အများကြီးပိုအဆင်ပြေတယ်၊ မင်း လိမ္မာရင် သူတို့က သားရင်းသမီးရင်းလို တစ်သက်လုံး ထားကြမှာ ၊ မင်း သူတို့ အိမ်မှာ နေရာတ ဘာအခက်အခဲရှိသလဲ၊ အစ်ကိုကိုပြော၊ မင်းမပြောရဲရင် အစ်ကိုပြောပေးမယ် ဟုတ်လား၊ လူကြီးစကားကို နားထောင်"

စသည် ဖြင့် ဆုံးမတော့ ကောင်မလေး တအီအီငိုရင်းနဲ့ ကတိတွေ ပေးတယ်။ ဒေါ်မြသောင်းကိုလည်း ကန်တော့တယ်။ ဒီတော့လည်း ပြေလည်သွားကြပြန်ရော။

နောက်တစ်လလောက်ကြာတော့ တခြားကိစ္စတွေနဲ့ ကျွန်တော် မိသင်းကိစ္စကို မေ့သွားတယ်။ သူတို့ လည်း ရုံးခန်းမရောက်တော့ ပြေလည်ပြီပေါ့လေ။

တစ်ညနေ ရုံးခန်းဖွင့်တုန်း ဒေါ်သောင်းရဲ့ သမီးလေး မိချော ရုံးခန်း ကိုရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ချောင်းကြည့်ပြီး ပြန်ထွက်သွားတာ နဲ့ ကျွန်တော် လှမ်းခေါ်ရတယ်။ ရုံးခန်းမှာ ဘယ်သူမှ မရောက်ကြသေး ဘူး။

"ဟဲ့ မိချော ဘာကိစ္စတုန်း၊ ဘယ်သူရှာတာလဲ"

မိချောက ဘာမှ မပြောဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ပြီးစစနဲ့ ကြည့်တယ်။

"မိသင်းရော အဆင်ပြေသွားပြီလား"

ကျွန်တော့်မေးသံကြားတော့ ကောင်မလေး မဲ့ပြပြီး ပြန်ထွက်ပြေးသွားတယ်။ ကျွန်တော် တော်တော်ကြောင်ပြီး ကျန်ခဲ့တာ၊ ဘာသဘောဆိုတာ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့ မရဘူး၊ ရုံးခန်းလူစုံမှ ပဲ အဖြေကပေါ်တာ။ ဒီတစ်ခါလည်း မိသင်း စာမိတာပါပဲ။

မိတဲ့ လူက တော်တော့်ကို ခေါင်းစားသွားတယ်။ မိတဲ့ လူက ကျွန် တော်ဖြစ်နေတာကိုး။ ချစ်ရတဲ့ ကိုရဲ (စာရေးလေး) တဲ့ ။

"ငါတော့ စိတ်ညစ်ပါတယ်ဟယ်၊ လုပ်ပါဦး စာရေးလေးရဲ့၊ ဖတ်ကြ ည့်ပါဦး၊ နင်နဲ့ တကယ်ကြိုက်နေတာလား၊ နင်နဲ့ ဆိုရင်တော့ ..."

ကျွန်တော့်လည်မျိုမှာ အလုံးကြီးကျပ်လာပါတယ်။ ရယ်ချင်တာထက် ရှက်တာက ပိုများ ထင်တာပဲ၊ ဥက္ကဋ္ဌတို့ ကလည်း ပြီးစစလုပ်ကြတယ်။ ကဲ ဘယ်လိုတုန်းမောင်ဖုန်းဆိုတဲ့ သဘောပဲ။

ကျွန်တော်ဖတ်ကြည့်တော့ သူ့ကို ဆုံးမတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ ကျွန်တော် သူ့ကို သနားပြီး ချစ်တယ်ဆိုတာ ယုံကြောင်း၊ သူ့အချစ်ကိုလည်း ယုံစေချင်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်ပြောသလို သူ ကျောင်းပြန်တက်ပြီး ပညာတတ်အောင်လုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊

သူ့ကြောင့် ကျွန်တော် အရှက်မရစေချင်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်နမ်းတော့ သူ ရင်ခုန်ရကြောင်းတောင်မှ ပါလိုက်သေးတယ်။ အောက်ဆုံးက မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)ရဲ့ တစ်သက်တစ်လွှာ တစ်လွှာတစ်ရွက်ဆိုတဲ့ ကဗျာကို ပြောင်းပြန်ဇောက်ထိုးတွေ ရေးထားတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ရှေးကလူတွေလိုပဲ အရယ်တစ်ဝက် အတည်တစ်ဝက်နဲ့ ငြင်းရတယ်။ ဒီစာက ဘယ်ကရတာလဲဆိုတော့ ကြောင်အိမ်ပေါ်ကတဲ့ ။ အရင်စာတွေတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ လက်တန်းပေါ်ကတို့ ၊ ပန်းကန်စင်ပေါ်ကတို့ ရတာပါဆိုတာ သိရတယ်။

ဒီတော့မှ မိသင်းဟာ ဝတ္ထုတွေဖတ်ပြီး သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှိသမျှလူတွေနဲ့ ရည်းစားဖြစ်ဟန် စိတ်ကူးယဉ် စာတွေရေးပြီး လူကြီးတွေ တွေ့နိုင်မယ့် နေရာမှာ ချချထားတာလို့ ခန့်မှန်းမိပါတယ်။ ပြောပြတော့ အားလုံး လက်ခံပေမယ့် စိတ်ရှင်းအောင် မိသင်းကိုခေါ်ပြီး အော်လိုက် ခြောက်လိုက်နဲ့ မေးတော့မှ ဟုတ်တယ်လို့ ငိုရင်း ဝန်ခံတယ်။ လူကို ဖတ်ဖတ်ကိုမောရောပဲ။

မိသင်းကိုလည်း နားလည်စာနာစိတ်နဲ့ ခံစားပြီး မပြောရဲတော့ဘူး။ နောင် ဒါမျိုးလုပ်ရင် ရဲစခန်းပို့မယ်လို့ ခြောက်ရတယ်။ ဟုတ်တယ်လေတော်ကြာ သူဟာ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီး ချစ်ရတဲ့ ကိုရဲ (စာရေးလေး)ဆိုရင် ပြဿနာက ရှင်းလို့ ဆုံးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ။

ကျွန်တော့်ကိစ္စကျမှ ပဲ နာမည်ကြီးသွားတယ်။ ရှေ့လူတွေလည်း လွတ်ကြ ကျွတ်ကြတယ်ပေါ့လေ။ ကျွန်တော် ရပ်ကွက်ထဲသွားလို့ စတိုးဆိုင်နားရောက်ရင် မိသင်းက ပုန်းနေတတ်ပါတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲက ခင်တဲ့ လူတွေကတော့ စာရေးလေးကောင်မလေးကို အပျော်ကြိုတာလားလို့ စကြတယ်။

ကျွန်တော် အခုတော့ မိသင်းဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ မသိပါဘူး။
မိသင်းဟာ ဒီထက်စာများများ ဖတ်ခဲ့ရင် ဒီထက်များ ပိုပြီး စိတ်ကူးယဉ်
တတ်ရင် စာရေးဆရာမ ဖြစ်လာမလားလို့ တောင် အခု တွေးနေမိပါတ
ယ်။ ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာဆိုတာကလည်း မိသင်းနဲ့
စိတ်ကသိပ်ကွာကြတာ မဟုတ်ဘူး လေ။

စိတ်ရှိရာဘက်သို့ ...

ညစာထမင်းကို ညကိုးနာရီခွဲလောက်တွင် စားအပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးမညှိသေးဘဲ လက်ကြားညှပ်ကာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုကိုင်ရင်း ကျွန်တော့်ခုတင်ရှိရာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးက ညစာ ထမင်းကောင်းကောင်း စားခဲ့ပြီးနောက် စီးကရက်လေးခဲကာ ခုတင်ပေါ်တွင် နှပ်ရင်း စာဖတ်ရန်ဖြစ်သည်။ ။ စာဖတ်ရင်း မျက်စိညောင်းလာလျှင်လည်း အိပ်လိုက်မည် ဖြစ်၏။

သို့သော် ခုတင်ပေါ်သို့ လှဲချရန် အထိုင်တွင် ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့ လက်လှမ်းရန် အနေတော်လောက်မှ ခြင်တစ်ကောင် လေးလေးကြီးပျံသန်းလာသည် ကို မြင်သဖြင့် ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ရိုက်လိုက်ရာ ထိုခြင်မှာ ကျွန်တော့်လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ထဲတွင် "ဇီ"ခနဲမြည်အောင် သေဆုံးသွားသည် ဟု ခံစားရသဖြင့် လက်ဝါးကို ဖွင့်ကြည့်တော့ ဘယ်ဘက်လက်ဝါးတွင် ခြင်သေနှင့်အတူ နီရဲနေသော သွေးကွက်တစ်ကွက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျွန်တော် ခေတ္တငိုငင်ကာ စဉ်းစားမိသည်။ ။

ထိုခြင်သည် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု တစ်ဦးဦးကို စွန့်စားမှုများ စွာနှင့် ကိုက်ကာ ဗိုက်ဝသွားသဖြင့် ဇိမ်ရှိရှိ တစ်နေရာ၌ နားကာ နှပ်နေရင်း ကျွန်တော့်ရှေ့က ဖြတ်အပျံတွင် သေဆုံးရခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ။ ကျွန်

တော်လည်း ထမင်းကောင်းကောင်း စားကာ ဗိုက်ဝပြီး နှပ်ရန်ကြံနေသူ ဖြစ်သည့်အတွက် ထိုခြင်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိကာသွားသည် ။
ငါ ဘယ်လိုစိတ်မျိုးနဲ့ ရိုက်မိလိုက်ပါလိမ့်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးမိသ
ည် ။

တစ်စုံတစ်ရာ ရည်ရွယ်ချက်တော့ မရှိပါ။ မျက်စိရှေ့ရောက်လာသဖြ
င့် ကောက်ရိုက်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည် ဟု တွေးမိသည် ။ ဒီခြင်ကိုက
လည်း တော်တော်ကံဆိုးဟန်တူသည် ။ သွေးဝပြီးလျှင် တစ်နေရာရာမှာ
သာ နားနေပါက ဒီအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံမည်မဟုတ်။ ကျွန်တော့်ခုတင်ဘက်
ကို ပျံလာသည် ထားဦး၊ ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့မှ မဟုတ်ဘဲ တခြားတစ်
နေရာများမှ ပျံသန်းသွားလျှင် ကျွန်တော်ပင်သိလိုက်မည်မဟုတ်။ သူ (ခြ
င်)တို့ သေနေစေ့ဟန်တူသည် ဟု ကျွန်တော်တွေးကာ စိတ်ကူးကိုရပ်
သော်လည်း စိတ်ကူးက ထိုနေရာတွင် ပင် ရပ်မသွား။

ခြင်ပေါင်းများ စွာထဲက ဒီခြင်ကိုမှ ကျွန်တော် ရိုက်လိုက်မိခြင်းသည်
သူဝဋ်ကြွေးဆုံးခြင်း (ဆပ်ခြင်း) ကံလား။ ကျွန်တော့် အကုသိုလ်ကံ အစ
လား။ ဒီခြင်သည် ကျွန်တော်ရိုက်၍ သေရန်အတွက် ကျွန်တော့်အိမ်ပတ်
ဝန်းကျင်မှာ မွေးဖွားခဲ့ရမည်။ အခြားမည်သည့်အတွက်မှ မသေဘဲ ခုန
ကအချိန်ထိ အသက်ရှင်နေရမည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော်ရှိရာဘက်သို့ အချိန်
ကိုက် ကွက်တိပျံသန်းလာရဦးမည်။ (ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းအဝင်ဝဋ်
သွားကြားထဲတွင် ညပ်နေသော အသားစကိုသာ စက္ကန့်သုံးဆယ်လော
က် အချိန်ယူ၍ ဖယ်နေရမည်ဆိုလျှင် ထိုခြင်နှင့် လွဲသွားနိုင်ပါသည် ။ သို့
သော် အသားစက ချက်ချင်းခွာ၍ ရသွားခဲ့သည် ။) အခုတော့ အရာအား
လုံးသည် ကွက်တိဖြစ်လာခဲ့သည် ။

ကျွန်တော် သိရွှေကတော့ ခြင်သည် အနော့ဖလိပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျူးလ

ကံပဲဖြစ်ဖြစ် အများ ဆုံး (၁၀)ရက် ပတ်ဝန်းကျင်ခန့်သာ အသက်ရှင်နိုင်သည်။ ။ ထိုပုံမှန် အသက်(၁၀)ရက်အတွင်း ရာသီဥတုဒဏ်၊ ခြင်ဆေးနှင့် အိမ်မြှောင်၊ ပင့်ကူတို့ ၏ အန္တရာယ်၊ လူရိုက်ခြင်းဖြစ်စဉ်တို့ မှ လွတ်မြောက်ကာ သူတို့ အစာဖြစ်သော လူသွေးကို သောက်ခွင့်ရသောခြင်သည်တစ်သောင်းမှာ တစ်ကောင်ခန့်သာ ရှိနိုင်သည်။ ။ အခုတော့ ရှားရှားပါးပါး အောင်မြင်လာသော ခြင် တစ်ကောင်သည် လူသွေးကို သောက်ပြီးစ ဇိမ်ပင်မယူနိုင်ဘဲ သွားရှာလေပြီ။

ကျွန်တော့် လက်ဖဝါးနှစ်ခု ညှပ်သည့်ကြားထဲတွင် သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှန်းပင် သိလိုက်မည်မဟုတ်ဘဲ ဘဝပြောင်းသွားလေပြီ။ (ကျွန်တော်က ခြင်သည် ကူးစက်တတ်သော ရောဂါပိုးကို သယ်ဆောင်တတ်သော အင်းဆက်ဟု မတွေးဘဲ၊ သတ္တဝါတစ်ကောင်၏ သေခြင်းဘက်မှ တွေးနေခြင်းသာဖြစ်သည်။)

ကျွန်တော့် လက်ဖဝါးထဲက ခြင်ကို စိတ်မကောင်းစွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။ ကျွန်တော်သာ ခုတင်၏ ယခုနေရာမှာ မထိုင်မိဘဲ တစ်ပေခန့်ခွာ ထိုင်မိခဲ့လျှင်လည်း ထိုခြင်သည် ယခုလောက်ဆို နံရံတစ်နေရာမှာ နားကာ နှပ်နေလောက်ပြီ။ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ကျွန်တော် ကြည့်နေမိတုန်း ကျွန်တော့်နံဘေးပေါင်မှာ ပူခနဲဖြစ်သွားသဖြင့် မသိစိတ်ဖြင့် ကျွန်တော်လှမ်းကာရိုက်လိုက်သည်။ ။

ထိုလျှပ်တစ်ပြတ်အချိန်အတွင်းမှာ ပင် ခြင်ကိုမမိခြင်း၊ ထိုခြင်က မျက်နှာနားကို ပွတ်သပ်ကာ "ဇီ"ခနဲ တောင်ပံခတ်သံပေးကာ ပျံသန်းသွားခြင်း။ ကျွန်တော့်လက်ကြားထဲမှာ ညှပ်ထားသော စီးကရက်မှာ ထက်ပိုင်းကျိုးကာသွားခြင်း။ ထိုခြင်ကို ကျွန်တော်လိုက်ရိုက်သော်လည်း လွတ်ကာသွားခြင်းတို့ ဆက်တိုက်ဖြစ်ကာသွား၏။

လက်ကြားထဲမှာ ထက်ပိုင်းကျိုးသွားသော စီးကရက်ကို ငေးကြည့်ကာ ကျွန်တော် တော်တော်ဒေါသထွက်ကာ သွားသည်။ ။ ထိုစဉ် ခြင်တစ်ကောင် ပြေးဝင်လာသဖြင့် အားနှင့်ရိုက်ချလိုက်သည်။ ။ ပြီး လက်ဝါးကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်တော့ ပုံသဏ္ဌာန်ပျက်ကာ လုံးထွေးနေသော ခြင်သေကိုမြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွား၏။ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်ချလိုက်တော့ ထိုခြင်သည် အမှုန့်ဖြစ်ကာ ပျောက်သွားသည်။ ။

ထို့နောက် ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ဟိုမှ ဒီမှ ဝဲပျံ့နေသော ခြင်တွေကို ဇောနှင့်လိုက်ကာ ရိုက်နေမိသည်။ ။ ခြင်တစ်ကောင်မိတိုင်း ကျွန်တော်ဝမ်းသာသည်။ ။ ဖြန်းခနဲ တစ်ခါရိုက်ပြီးတိုင်းလည်း လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖွင့်ကြည့်ရတာ အမော၊ ကျွန်တော်ရိုက်ရင်းက ခြင်တွေက ပိုကာများများ လာသည်။ ။

ဖြန်းခနဲရိုက်ပြီးတော့ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖွင့်သည်။ ။ ခြင်ကိုမတွေ့ရ။ သို့သော် ဘယ်ဘက်လက်ချောင်းတွေကြားမှာ ကိုရွှေခြင်က ညှပ်ကာနေ၏။ လက်ချောင်းများကို တင်းတင်းစေ့ရင်း ညာဘက်လက်နှင့် ဖိချေရန်ယူတော့မှ ထိုခြင်က လှစ်ခနဲပျံ့ကာ ထွက်သွားသည်။ ။ ကျွန်တော် လိုက်ရိုက်လည်း မမိတော့။

ကျွန်တော် မဲကာကြိုးကာ ခြင်တွေလိုက်ရိုက်နေမိသည်။ ။ ခေါင်းကို ပတ်ပြေးသည့်အကောင်ကို နဖူးခံကာ ရိုက်သည်။ ။ လက်မောင်နားက ခြင်ကို လက်မောင်းခံကာရိုက်၏။ ကျွန်တော် ရှေ့မှာ မဲရိုက်တုန်း ကျောကုန်းကိုဝင်တွယ်သော ခြင်လည်း ရှိသည်။ ။ ဒီလောက် ရိုက်နေသည့်ကြားက လက်ဖျံပေါ်ကို ဆင်းကာ ဝင်နားသောခြင်ကို အသာငြိမ်စောင့်ကာ ပိုင်မှ ရိုက်သည်။ ။ သို့သော် မမိ၊ ထိုခြင်ပျံ့ထွက်ရာနောက်သို့ မဲကာလိုက်ရိုက်ရင်း လက်ဖဝါးနားပျံ့လာသော နောက်ခြင်တစ်ကောင်ကို မိသည်။ ။

ကျွန်တော် ရိုက်လေ ခြင်တွေက ကျွန်တော့်နားက ပိုဝဲကာပျံလေလေဖြစ် သည် ။

ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို ဗုံးကြဲသော ဂျပန်လေယာဉ်တွေလို ခြင်တွေက ကျွန်တော့်အနားမှာ ဝဲကာနေသည် ။ ကျွန်တော် လက်မလည်အောင် ရိုက်နေရ၏။ The Longest Day ဆိုသော ကားထဲမှာ အမေရိကန်တပ်တွေက ဂျာမန်တွေသိမ်းထားသော နော်မန်ဒီကမ်းခြေသို့တက်စဉ် စက်သေနတ်နှင့် ကမ်းပေါ်က အပိုင်ပစ်နေသော ဂျာမန်တွေကို ကျွန်တော် သတိရသည် ။ များစွာသော လူတွေထဲမှာ သူစိတ်ထင်ရာကို ပစ်ခွင့်ရှိသည် ။ သူစိတ်ထင်ရာ ရွေးချယ်မှုကလေး တစ်ချက်သည် ဟိုတစ်ဖက်က ဘဝတစ်ခု ဆုံးခြင်း (သေဆုံးခြင်း)ပင် ဖြစ်၏။

အခု ကျွန်တော်လည်း မျက်စိရှေ့တွင် မြင်နေရသော ဝဲပျံနေသည့် ခြင်တွေများ စွာထဲက စိတ်ထင်ရာကို ရွေးကာ ရိုက်နေသည် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်နှင့်နီးတိုင်း ထိုခြင်သေခြင်းမဟုတ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ အဝေးမှ ခြင်ကို ကုန်းကာ (ဘာကြောင့်မှန်းမသိ) လိုက်ရိုက်မိတာလည်း ရှိသည် ။ လွတ်သွားသည့်ခြင်ကို ဇောအရှိန်နှင့် သုံးလေးချက် မရမက လိုက်ရိုက်တာမျိုးလည်း ရှိသည် ။

ထိုသို့ခြင်ရိုက်ခြင်းကပင် ကျောင်းတက်စဉ်က စံရိပ်ငြိမ်အဆောင်တွင် ကြုံဖူးသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို သတိရမိသေးသည် ။ ဒီကောင်က ညဆိုလျှင် သူ့ခြင်ထောင်ထဲသို့ ခြင်တွေကို သွင်းကာ မကုန်မချင်း လိုက်ရိုက်လေ့ရှိ၏။ တစ်ရက်လည်း မဟုတ် နှစ်ရက်လည်း မဟုတ် ညစဉ်ဖြစ်သည် ။ ဒီကောင့်ကို သူငယ်ချင်းတွေက "မော်စကွီတို ဟစ်တလာ" ဟု နောက်ကာခေါ်ကြသည် ။

ကျွန်တော်တွေ့ရင်းက ခါးကိုဆန့်ကာ အပေါ်မှ ခြင်ကို တီးထည့်လို

က်သည် ။ မိလည်း မိသည် ။ ထိုစဉ်မိန်းမက ခြင်ဆေးခွေထွန်းပြီးသား
ကို လာကာချသည် ။

"နေပါစေ၊ ပြန်ယူသွား"

"ထွန်းထားလိုက်၊ တဖြန်းဖြန်းနဲ့ တော်ကြာ ကလေးနိုးသွားလိမ့်မယ်
"

"အေးပါကွ"

ကျွန်တော် ပြန်ပြောရင်း ခြင်တစ်ကောင်ကို လှမ်းကာရိုက်သည် ။ မိ
၏။

"တိုးတိုးပါဆိုနေမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ခြင်တွေလျှောက်ရိုက်နေတယ်၊ က
လေးတွေ နိုးတော့မှာ ပဲ"

မိန်းမက အံ့ကိုကြိတ်ကာ ကျန်းသည် ။ ခဏငြိမ်လိုက်တော့မှ ကျွန်
တော် တော်တော်မောနေမှန်း သိရ၏။ ကျွန်တော့်လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို
ဖွင့်ကာကြည့်တော့ မည်းနက်သော အစု၊ အစက်အကြောင်းကလေးတွေ
အဖြစ်နှင့် သေနေကြသော ခြင်များကို တွေ့ရသည် ။ ကျွန်တော့်လက်ဖ
ဝါးကိုငေးကာ ကြည့်နေမိသည် ။ ကျွန်တော့်လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်စလုံး ခြင်
သွေးတွေကြောင့် ကပ်စေးစေးဖြစ်ကာနေသည် ။ ကျွန်တော် ဘာတွေဖြ
စ်သွားသနည်း။

"ခြင်ထောင်ချလိုက်တော့လေ"

မိန်းမအသံကြားရတော့ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကိုပွတ်ကာ ချေလိုက်တော့
အားလုံး ချေး(ဂျီး)အမှုန့်ဖြစ်ကာ ကွာကျကုန်သည် ။ စာဖတ်ချင်စိတ်လ
ည်း မရှိတော့သဖြင့် ကျွန်တော် ခြင်ထောင်ကိုချကာ အထဲသို့ဝင်လိုက်သ
ည် ။

စောင်ကို ကျကျနနခြုံပြီး ပက်လက်လှန်ကာ ကျွန်တော်စဉ်းစားနေမိသည်။ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ ခြင်တွေကို လိုက်ရိုက်နေမိသနည်း။ စီးကရက် ကျိုးသွားသည့်အတွက် စတင်ရိုက်မိခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ထိုခြင်များကို ရိုက်နေချိန်မှာ စီးကရက်ကို နှမြောရမှန်း လုံးဝသတိမရတော့တာ သေချာပါသည်။

ကျွန်တော့်အခန်းထဲက ဟိုဘက်ခုတင်မှာ (၄)လသား ကျွန်တော့်ကလေးရှိသည့်အတွက် ညရေးညတာထဖို့ မီးဖွင့်ထားသဖြင့် ခြင်ထောင်အမိုးကို ကျွန်တော် ထင်လင်းစွာ မြင်နေရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်မျက်စိကို အတင်းမှိတ်ကာ အိပ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

နောက်နေ့မနက် မိုးလင်းတော့ မိန်းမက ကျွန်တော့်ကို ခြင်ထောင်ထဲဝင်ကာ နှိုးသည်။

"ဆယ့်တစ်နာရီတောင် ထိုးနေပြီ၊ ထတော့ ..."

ထို့နောက် "ဖြန်းခနဲ" ခြင်ရိုက်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ မိန်းမက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုဖြန့်ကာ နှာခေါင်းကို ရှုံ့ရင်း ပြောသည်။

"ကြည့်ပါဦး ... ခြင်က သွေးတွေဝလို့ ပါလား"တဲ့။
